

Wystan Hugh Auden

Hod poslije mraka (A Walk After Dark)

Bezoblačna noć kô ova
Navede i duh da lebdi.
Nakon dana zamornoga
Prizor kozmičkog je stroja
Dojmljiv dosadnoj u mjeri
Stoljeća osamnaestoga.

Odrastanju utjehe mnogo
Dalo je zvjeranje bestidno:
Ne mogu svi moji čini
Osupnuti, što govorahu,
Kad čini su sveudilj živi,
A oni u mrtvom prahu.

Sada mene, mrijeti nespremna,
Al' već tu gdje, usprkos htijenja,
Ne voljeti mlade počne se lako,
Raduje što točke svoda nebeskoga
Ubrojiti isto mogu se tako
Među sredovječna stvorenja.

Skladnija slika noći se sluči
S domovima staračkima,
Nego sa spremištem stroja fletnog:
Kao da rujne prekambrijske luči
Nesta poput carskog Rima
Il' poput mene sedamnaestljetnog.

Koliko god mi voljeli mirnu
Narav stoičkih stilova, u koje
Klasični pisci se kunu,
Mladi i vrijedni tek spoje
Drskost i značaj pa dirnu
Lacrimae rerum strunu.

Danas taština grešna
Voli prošlost, rabi toli
njezin plač da je smiješna.
A istina ne da se skriti.
Neki odabraše svoje boli
Zbi se što nije se moralo zbiti.

Možda je baš ova noć,
Pravilom sasvim svojim,
Nekako potakla na let
Prvo malo Ne u moć
Zakona, po kojim stoji
Naš poslijepotopski svijet.

No zvijezde plamte nad glavam'
Bez svijesti o krajnjim ciljevima
Dok kročim doma da spavam
Nagađajući o budućim prosudbama
O osobi mojoj, svim mojim drugovima
I tim Sjedinjenim Državama.

PREPJEV: David Bartolić